

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 81/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. M., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou G., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. E. G., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 34/2003 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2011 faxom a následne 18. januára 2011 poštou doručená sťažnosť E. M. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 34/2003 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2010.

Dôvody vidí sťažovateľka v tom, že všeobecné súdy „v súdnom konaní nedostatočne zistili skutkový stav veci v takej vážnej otázke ako je náhrada škody za ublíženie na zdraví s doživotnými následkami a svoje rozhodnutie založili len na jedinej svedeckej výpovedi, očitej svedkyne (ktorá mala bránené v komplexnom výhľade na miesto dopravnej nehody v čase nehody), ktorá nemohla objektívne vyjadriť čo videla a jej výpoveď bola sťažovateľkou spochybnená, rovnako ako bola spochybnená jej výpoveď aj obsahom znaleckého posudku, pritom súdy ani v prvostupňovom ani v odvolacom konaní neposkytli primeranú súčinnosť účastníkom konania, ktorú typické kontradiktórne konanie ako spor o právo, predpokladá. Zo súdneho spisu je zrejmé, že výpovede jednotlivých účastníkov konania, ako aj svedkov a obsah znaleckého posudku sú v mnohých ohľadoch protirečivé alebo len pravdepodobné, a súdy nevyužili všetky procesné nástroje, ktoré mali ex lege k dispozícii, aby navzdory tomu mohli dospieť k meritórnemu rozhodnutiu v zmysle práva na spravodlivý súdny proces.“.

Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom domáhala na okresnom súde zaplata sumy 2 277 337,50 Sk „z titulu náhrady škody z ublíženia na zdraví, ako aj mimoriadneho zvýšenia odškodnenia zo bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia“, na základe tej skutočnosti, že 14. júna 2000 bola účastníčkou dopravnej nehody na ... v B., keď pri prechádzaní cez priechod pre chodcov jej vozidlo idúce v pravom jazdnom pruhu dalo prednosť (zastavením) a v ľavom jazdnom pruhu iné vozidlo značky ..., ktoré bolo vedené odporcom, jej nedalo prednosť a došlo k zrážke, čím sťažovateľka utrpela zranenia s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní dvanásť mesiacov s doživotnými trvalými následkami, ktoré jej ako mladej žene od základu zmenili život a sťažili jej možnosť spoločenského uplatnenia.

Okresný súd rozhodol o jej žalobe až po ôsmich rokoch rozsudkom sp. zn. 7 C 34/2003 z 25. novembra 2009 tak, že návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol a sťažovateľku zaviazal zaplatiť trovy konania v sume 794,71 €.

Proti rozsudku podala sťažovateľka v zákonom ustanovenej lehote odvolanie na krajskom súde, o ktorom rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 Co 55/2010 z 8. septembra 2010 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka sa domnieva, že okresný súd aj krajský súd „... nezistovali prečo odporca rovnako nezastavil svoje vozidlo, ak videl že protiidúce vozidlo zastavilo a dalo prednosť chodkyňi, hoci mu to zákon prikazoval, prečo nerešpektoval dopravné značenie vyznačené na ceste, a nezamedzil stretu s chodkyňou ak aj vytvorenie náhlejšej prekážky na danom úseku cesty kde sa dopravná nehoda stala mohol a mal podľa zákona očakávať...“.

Sťažovateľka prechádzala priamo cez priechod pre chodcov, pričom utrpela ťažký úraz, ale okresný súd „považoval za dostatočne preukázanú svedeckú výpoveď svedkyne nehody J. T., ktorá ako jediný priamy svedok, o dopravnej nehode vypovedala. Svedkyňa sa nejaví ako plne dôveryhodný svedok, čo taktiež súd opomenul náležite vyhodnotiť, nakoľko nevidela celý priebeh dopravnej nehody, teda od momentu keď sťažovateľka prišla pred prechod pre chodcov, svedkyňa videla iba časť z dopravnej nehody a je pravdepodobné, že uverila sama svojej verzii, ktorú si domyslením situácie na ceste vykonštruovala, čo je pravdepodobné aj z jej výpovede, ktorú podala na ústnom pojednávaní v prvostupňovom konaní a z výpovede v trestnom konaní zo dňa 22. 01. 2003“.

Podľa sťažovateľky «„Fotografie z dopravnej nehody jasne ukazujú, že billboard blízko cesty tvoril zreteľnú prekážku vo výhľade svedkyne na celý prechod pre chodcov, čo malo oslabiť dôveryhodnosť jej presvedčivej svedeckej výpovede“, na túto skutočnosť však súd neprihliadol.».

Prvostupňový súd sa tiež vecne nezaoberal otázkou náhrady škody na zdraví a mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ale na základe tejto svedeckej výpovede žalobu zamietol.

Okresný súd podľa názoru sťažovateľky nevyhodnotil všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia jednotlivých účastníkov, a tiež neprihliadol na všetky svedecké výpovede v občianskoprávnom konaní a trestnom konaní. Sťažovateľka je toho názoru, že zraziť osobu na priechode pre chodcov alebo tesne pred ním, ak je takto výrazne označený, je hrubým porušením aj pravidiel cestnej premávky. Sťažovateľka tiež tvrdí, že aj zo záverov súdneho znalca priamo nevyplýva, že by samotná sťažovateľka zavinila dopravnú nehodu.

Sťažovateľka sa preto domnieva, že „pri absencii jednoznačných dôkazov by bolo na mieste očakávať, že súd rozhodne v jej prospech alebo ustáli aspoň mieru spoluzavinenia odporcu a ak nemá priame dôkazy nariadi znalecké dokazovanie znalcami z odboru chirurgie a neurológie, pretože často z tohto posudku je zrejmé z akého smeru nárazu a akou časťou vozidla bolo zranenie spôsobené a týmto je možné zistiť aj postavenie vozidla k poškodenému v čase dopravnej nehody, čo súd neurobil. Pokiaľ teda neexistovali priame dôkazy o skutku ako sa stal, sťažovateľka považuje rozhodnutie súdu za rozhodnutie v rozpore s jej právom na spravodlivé súdne konanie.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že: „1.) Základné právo E. M. - právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 3 Ústavy SR, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru..., bolo postupom krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co 55/2010 a postupom Okresného súdu... pod sp. zn. 7C 34/2003 porušené.

2.) Rozsudok Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co 55/2010 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3.) Nahradiť sťažovateľke E. M. trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci na účet právneho zástupcu A., spol. s r.o....“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupmi okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 34/2003 (a jeho rozsudkom z 25. novembra 2009) a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 55/2010 (a jeho rozsudkom z 8. septembra 2010) došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Porušenie svojich práv vidí v tom, že všeobecné súdy jej zamietli žalobu „o náhradu škody z ublíženia na zdraví, ako aj mimoriadneho zvýšenia odškodnenia zo bolestí a sťaženie spoločenského uplatnenia“ bez riadneho odôvodnenia a bližšieho skúmania príčinnej súvislosti medzi konaním odporcu a ťažkým úrazom sťažovateľky.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy *každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.*

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (IV. ÚS 233/04), t. j. právo na spravodlivý proces. Avšak obsah týchto práv pritom nedáva účastníkovi konania záruku na úspech v občianskoprávnom konaní a rovnako do týchto práv nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivé súdne konanie je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 131/05, IV. ÚS 219/05).

Navyše, otázka posúdenia priznania náhrady škody, zvýšenia odškodnenia za bolesť, resp. sťaženia spoločenského uplatnenia je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže v zásade viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (obdobne napr. IV. ÚS 35/02, IV. ÚS 205/07, III. ÚS 438/2010 a IV. ÚS 305/08). Ústavný súd k tomu dodáva, že nie je ani súdom skutkovým (m. m. III. ÚS 27/2011), aby tieto závery prehodnocoval alebo menil, alebo prípadne, aby do nich zasahoval, aj keď aj niektoré argumenty sťažovateľky z jej pohľadu mohli mať aj racionálny základ.

Úlohou ústavného súdu bolo v tejto veci iba posúdiť, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

1. Sťažovateľka namietala v prvom rade porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 34/2003.

Ústavný súd vo vzťahu k postupu a rozsudku okresného súdu z 25. novembra 2009 zistil, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľkiných práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľka môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné sudy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade namietaný postup, resp. rozsudok okresného súdu podliehal podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku revíznej právomoci krajského súdu a po podaní riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľkou bol postup a rozsudok okresného súdu napokon preskúmaný aj krajským súdom a vyústil do jeho rozsudku sp. zn. 15 Co 55/2010 z 8. septembra 2010.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojich práv postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 15 Co 55/2010 z 8. septembra 2010. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co/55/2010 z 8. septembra 2010 (s prihliadnutím i na obsah rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 7 C 34/2003 z 25. novembra 2009, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej veci nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že okresný súd zamietol žalobu z dôvodu, že aj keď došlo k dopravnej nehode, pri ktorej navrhovateľka utrpela zranenia, *„odporca nemohol zabrániť nehode ani pri vynaložení všetkého úsilia“*. Svoje rozhodnutie okresný súd oprel najmä o svedeckú výpoveď jedinej priamej svedkyne, ktorá uviedla, že sťažovateľka vbehla do vozovky šikmo na os vozovky mimo priechodu pre chodcov, pričom sa nepozrela, či nejde nejaké vozidlo, a tiež aj o znalecký posudok znalca Ing. B., ako aj na znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Ž., v ktorých sa konštatuje, že stopy po brzdení nasvedčujú takej verzii nehody tak, ako ju podáva odporca. Preto súd prvého stupňa musel prihliadnuť na skutočnosť, že odporca neporušil pri jazde osobným motorovým vozidlom žiadny právny predpis a vzhľadom na to, že mu navrhovateľka vbehla do jazdnej dráhy mimo priechodu pre chodcov, nemohol už zrážke v žiadnom prípade zabrániť. Navyše, odporca nemohol túto skutočnosť predpokladať aj s ohľadom na to, že k nehode došlo mimo priechodu pre chodcov. Svojím správaním sťažovateľka vytvorila odporcovi v jazdnej dráhe náhlu prekážku a tento už nemohol stretu zabrániť.

Proti tomuto rozsudku v zákonom ustanovenej lehote podala odvolanie sťažovateľka, ktorá namietala, že súd prvého stupňa nevykonal dôsledne navrhnuté dôkazy a svoje rozhodnutie oprel takmer výlučne iba o jednu svedeckú výpoveď svedkyne J. T. Uviedla tiež, že okresný súd sa otázkou náhrady škody na zdraví a mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ako meritom návrhu vôbec nezaoberal, hoci navrhovateľka utrpela závažné zranenia aj trvalé následky ju vážnym spôsobom obmedzili do konca života.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh zistil, že krajský súd, ktorým potvrdil výrok rozsudku okresného súdu z 25. novembra 2009, založil aj na konkrétnych skutočnostiach, aj keď sa opieral najmä o skutkové a právne závery okresného súdu. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľky v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pričom konštatoval, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie (*oboznámil sa s pripojeným obsahom trestného spisu, ktorého súčasťou bol i znalecký posudok znalca Ing. T. B., vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie výsluchom svedkov, navyiac v priebehu konania požiadal o vypracovanie znaleckého posudku Ústav súdneho inžinierstva Ž. v Ž.*) a na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny skutkový, ale aj právny záver.

Dôvody rozhodnutia krajského súdu sa opierajú o platnú právnu úpravu zakotvenú v Občianskom súdnom poriadku, znalecké posudky, ale i o svedeckú výpoveď svedkyne, ktorá sa nachádzala v relevantnom čase na mieste nehody. Podľa názoru ústavného súdu dal krajský súd zrozumiteľnú a primeranú odpoveď na námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní týkajúce sa daného prípadu. Jeho podrobné závery sú uvedené najmä na s. 4 až 6 rozsudku a jeho argumenty sa nejavia ústavnému súdu ako arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu je zdôvodnený riadne a krajský súd k zásadným pripomienkam sťažovateľky (uvedeným v jej odvolaní) zaujal jasné stanovisko, a preto ho ústavný súd považuje za ústavne konformný, aj keď sťažovateľka s jeho závermi nesúhlasí a tvrdí, že okresný súd aj krajský súd v napadnutých konaniach nesprávne posúdili miery zavinenia odporcu v tejto veci, dokonca uvádza, že v konaní nebola zaručená kontradiktórnosť konania a všeobecné súdy nesprávne vykonali dokazovanie, pričom nebrali do úvahy ani niektoré svedecké výpovede a závery súdneho znalca a tiež svoje rozhodnutie opreli len o jednu svedeckú výpoveď, ktorú sťažovateľka považuje za nevierohodnú.

Po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu ústavný súd tiež zistil, že všeobecné súdy vychádzali aj z dôkazov, ktoré sa nachádzali v pripojenom trestnom spisu (uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Tv 798/02-48 zo 6. júna 2003), ktorým bolo trestné stíhanie proti odporcovi pre trestný čin ublíženia na zdraví zastavené, a vychádzali

tiež z výpovedí svedkov a účastníkov dopravnej nehody, ktoré výpovede sa v priebehu konania najmä u sťažovateľky líšili.

Aj k poslednej námietke sťažovateľky (nesprávnemu zhodnoteniu miery zavinenia oboch účastníkov dopravnej nehody) krajský súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, ktorý dostatočným spôsobom a jednoznačne konštatoval, že s poukazom na znalecký posudok znalca Ing. B. a znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva *„stopy po brzdení nasvedčujú verzii nehody tak, ako ju podáva odporca a pri takomto prípade súd prihliadol na skutočnosť, že odporca neporušil pri jazde osobným motorovým vozidlom žiadny predpis z dôvodu, že navrhovateľka vbehla do jazdnej dráhy mimo prechodu pre chodcov a preto odporca už nemohol zrážke v žiadnom prípade zabrániť. Súd konštatoval, že práve navrhovateľka vytvorila odporcovi v jazdnej dráhe náhlu prekážku a tento už nemohol stretu s navrhovateľkou zabrániť.“*.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka tiež tvrdí, že odvolací súd porušil princíp kontradiktórnosti konania, pričom dôvody vidí v tom, že všeobecné súdy *„neposkytli súčinnosť účastníkom konania a nemali záujem, aby skutkové zistenia boli objasnené tak aby nedošlo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov“*, a tiež v tom, že nezistovali, prečo odporca nezastavil vozidlo, ak videl, že protiidúce vozidlo zastavilo a dalo prednosť sťažovateľke, alebo tiež v tom, že odporca nerešpektoval dopravné značenie.

K tomu ústavný súd poznamenáva, že v okolnostiach daného prípadu tieto skutočnosti nie sú spôsobilé samy osobe alebo aj v kontexte s inými zisteniami spochybníť ostatné skutkové závery všeobecných súdov opierajúce sa najmä o znalecké posudky a iné dôkazy, a preto ústavný súd nezistil, že by tieto námietky mohli signalizovať svojvoľný postup krajského súdu v tejto veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia teda vyplýva, že krajský súd (stotožňujúc sa so závermi okresného súdu) sa zaoberal a vysporiadal s každou námietkou sťažovateľky a samotné nevyhovenie odvolacím dôvodom, ako ani vyslovenie iného právneho názoru,

s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľka sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu domáhala.

Uvedené konštatovania považuje ústavný súd za rozhodujúce pri presvedčení, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 55/2010 z 8. septembra 2010 spĺňa parametre ústavnosti a zákonnosti, z čoho plynie jednoznačný záver o zlučiteľnosti tohto rozhodnutia s obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v zmysle citovanej judikatúry odmietol jej sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľka navyše ani riadne neodôvodnila, v čom vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy postupmi všeobecných súdov, ústavný súd sa jej sťažnosťou v tejto časti osobitne už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011